RETTENS DOM (Femte Afdeling)

15. oktober 2002 *

I sag T-233/00,

Scanbox Entertainment A/S, Farum (Danmark), ved advokat T. Steffensen,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved N. Rasmussen og H. Støvlbæk, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 30. juni 2000, hvorved den afslog at anerkende sagsøgeren som tilskudsberettiget i henhold til programmet til fremme af udvikling og distribution af europæiske audiovisuelle produktioner (MEDIA II — Udvikling og Distribution) (1996-2000),

* Processprog: dansk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh,

justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 14. marts 2002,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsregler

1 Rådet vedtog den 10. juli 1995 afgørelse 95/563/EF om iværksættelse af et program til fremme af udvikling og distribution af europæiske audiovisuelle produktioner (MEDIA II — Udvikling og Distribution) (1996-2000) (EFT L 321, s. 25).

2 Artikel 2, stk. 2, i afgørelse 95/563 definerer bl.a. formålet med MEDIA II-programmet inden for området for tv-transmission og distribution, som følger:

»— at udbygge den europæiske distributionssektor med hensyn til film og video ved at fremme netværkssamarbejde mellem europæiske distributører og tilskynde dem til at investere i produktion af europæiske spillefilm

— at fremme grænseoverskridende distribution af europæiske film ved hjælp af distributionsfremmende foranstaltninger, samt fremvisning i biografer, og tilskynde operatørerne til netværkssamarbejde [...]«

3 Kommissionen er ansvarlig for programmets gennemførelse i henhold til de bestemmelser, der er fastsat i bilaget til afgørelse 95/563. I henhold til bilagets punkt 1.2.1, litra b), skal der gennemføres »en ordning med støtte til europæiske distributører i forhold til antallet af solgte billetter til europæiske film uden for det land, hvor de er produceret«.

4 Under henvisning til denne bestemmelse udsendte Kommissionen en indkaldelse af forslag 8/2000, med titlen »Support for the transnational distribution of European films and the networking of European distributors — The Automatic Scheme« (herefter »den automatiske støtteordning«). Dette dokument indeholder »retningslinjer for indgivelse af et forslag med henblik på at opnå finansiel støtte« (herefter »retningslinjerne«).

5 Den automatiske støtteordning er opdelt i to særskilte faser. Den første fase har til formål at fastlægge, hvilke distributører der er berettigede til de omhandlede fællesskabstilskud, mens disse tildeles i den anden fase.

6 Formålet med den første fase er for hver ansøger at fastlægge en »potentiel støtte«, som han kan anmode om tildeling af. Støttebeløbet beregnes på grundlag af distributørens resultat i 1999. Dette resultat defineres i forhold til antallet af solgte billetter til nyere europæiske film uden for det land, hvor de er produceret (»ikke-nationale europæiske film«), inden for en maksimal grænse på 700 000 billetter pr. film. Efter at have fået disse oplysninger bekræftet af den kompetente nationale myndighed, fastlægger Kommissionen den potentielle støtte ved at multiplicere antallet af det således bekræftede antal billetter med et fast beløb på mellem 0,40 og 0,70 EUR, i henhold til en formel, der findes på s. 6 i retningslinjerne, og informerer distributøren herom.

7 Den anden fase vedrører tildelingen af det egentlige tilskud. Den distributør, der ved afslutningen af den første fase råder over en »potentiel støtte«, skal anmode Kommissionen om, at dette beløb betales til ham i form af et tilskud, der benævnes »geninvestering«. Dette tilskud tildeles for følgende projekter, der skal gennemføres i løbet af år 2000:

— produktion af nye ikke-nationale europæiske film

— dækning af de garanterede mindstebeløb til distribution af nyere ikke-nationale europæiske film

— dækning af distributionsomkostninger for nyere ikke-nationale europæiske film.

8 Hvert projekt, for hvilket distributøren søger om tilskud, skal godkendes af Kommissionen.

Faktiske omstændigheder, retsforhandlinger og parternes påstande

9 Sagsøgeren, Scanbox Entertainment A/S (tidligere Scanbox Danmark A/S), distribuerer film i Danmark samt i Sverige og Norge gennem sine lokale datterselskaber. Sagsøgeren er indehaver af de eksklusive distributionsrettigheder til filmene »Elizabeth I«, »Little Voice« og »The Ninth Gate« for disse tre lande.

10 Svensk Filmindustri AB (herefter »SF«) er et svensk filmdistributions- og produktionsselskab, som indgår i en gruppe af selskaber, der driver biografer i Sverige og Norge. SF har i henhold til en kontrakt med sagsøgeren varetaget distributionen af de tre ovennævnte film gennem sit biografnet i Sverige og opkrævningen af billetindtægterne fra de respektive film.

11 SF og sagsøgeren afsluttede deres kontraktforhold den 27. oktober 1999.

12 I forbindelse med indkaldelse af forslag 8/2000 indgav både sagsøgerens datterselskab, Scanbox Sweden AB, og SF en anmodning om potentiel støtte for distributionen af filmene »Elizabeth I«, »Little Voice« og »The Ninth Gate« i Sverige.

13 Ved skrivelse af 16. juni 2000 anførte advokaten for sagsøgeren og selskabets svenske og norske datterselskaber over for Kommissionen grundene til, at hans klient — og ikke SF — skulle anses for at være »distributør« af de omhandlede film i Sverige, hvorfor selskabets anmodning om potentiel støtte i kraft heraf skulle imødekommes.

14 Den 30. juni 2000 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den afslog selskabets anmodning og imødekom SF's. De relevante grunde for denne afgørelse (herefter »den anfægtede afgørelse«) er formuleret som følger:

»Den automatiske støtteordning er udformet som en støtte til de juridiske enheder, som udøver aktiviteter vedrørende distribution af biograffilm i et givet område. Ordningen benytter antallet af solgte billetter for hver distributør som grundlag for beregningen af den potentielle støtte, som er til rådighed for geninvestering i distribution af nye film. Denne støtte kan under ingen omstændigheder anses for en indtægt, der er knyttet til en bestemt film eller en bestemt licensgiver, uanset hvem der er indehaver af rettighederne.

De resultater, som de europæiske distributører har opnået (målt som antal billetter solgt i et givet område), er kun et middel til beregning af den potentielle fællesskabsstøtte. Det er derfor uden betydning, om Svensk Filmindustri AB helt eller blot delvist har båret distributionsomkostningerne for de film, der har oparbejdet en potentiel støtte. De relevante faktorer er de følgende: Svensk Filmindustri AB distribuerede filmen direkte i Sverige, forhandlede premieredatoerne for filmene og varetog de aktiviteter, som er beskrevet i retningslinjernes punkt 2.3, der definerer biografdistribution.

Kommissionens fortolkning på dette punkt deles af de svenske myndigheder (Filmägarnas Kontrollbyrå AB), som havde til opgave at udøve kontrol med antallet af solgte billetter i Sverige i 1999. Ifølge Filmägarnas Kontrollbyrå AB

»har Scanbox Sweden AB ikke distribueret de foreviste film. Disse film er distribueret af Svensk Filmindustri«. Vi vedlægger til Deres information en kopi af dette dokument.

På baggrund af det ovenstående beklager vi at måtte meddele Dem, at Kommissionen anser Svensk Filmindustri AB for at være det selskab, som har ret til at oparbejde en potentiel støtte inden for rammerne af indkaldelsen af forslag 8/2000 (automatisk støtte), for følgende film: »Elizabeth«, »The Ninth Gate« og »Little Voice«.«

15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. september 2000 har sagsøgeren anlagt denne sag.

16 Kommissionen har den 13. november 2000 meddelt sagsøgerens svenske datterselskab afslag på dets anmodning om potentiel støtte.

17 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, jf. artikel 64 i Rettens procesreglement, stillet parterne spørgsmål, som de har besvaret inden for den fastsatte frist.

18 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 14. marts 2002.

19 Efter i retsmødet at have redegjort nærmere for det i processkrifterne anførte har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Indledende bemærkninger

21 Sagsøgeren mener at opfylde hver af de fire betingelser for at være tilskudsberettiget i henhold til den automatiske støtteordning, som er opregnet i retningslinjernes punkt 2.4. Uanset at SF virker som underdistributør, er det

sagsøgeren, der er distributør af de pågældende tre film i Sverige. Sagsøgeren er i sin egenskab heraf den eneste, som er berettiget til den automatiske støtte. Ved at afslå at anerkende sagsøgeren denne status har Kommissionen anlagt et åbenbart urigtigt skøn og har lagt faktiske omstændigheder, som er materielt urigtige, til grund.

22 Kommissionen har tilbagevist disse klagepunkter. Den har for det første gjort gældende, at spørgsmålet, om virksomheden i den foreliggende sag er berettiget til den automatiske støtte, snarere skal vurderes i forhold til de betingelser, der er opregnet i retningslinjernes punkt 3, og i forhold til formålet med den automatiske støtte end i forhold til retningslinjernes punkt 2.4. For det andet har Kommissionen anført, at det kun er SF, som var berettiget til en sådan støtte.

23 Hvad angår fortolkningen af retningslinjerne skal Retten bemærke, at disse præciserer, at indkaldelse af forslag 8/2000 »er rettet mod europæiske selskaber, hvis virke bidrager til opfyldelsen af [MEDIA II-programmets] målsætning, især europæiske selskaber for distribution af biograffilm«.

24 Punkt 2.3 i retningslinjerne definerer »distribution (af biograffilm)« således:

»Enhver erhvervsmæssig aktivitet, som har til formål at formidle en film i forskellige formater til et bredt publikum. Denne aktivitet kan omfatte dele af værkets tekniske bearbejdelse (eftersynkronisering/tekstning, kopiering, forsendelse mv.), såvel som markedsføring og salgsfremmende aktiviteter (fremstilling af forfilm og reklamemateriale, køb af annonceplads, organisering af salgsfremstød mv.).«

25 Retningslinjernes punkt 2.4 definerer en »distributør af biografffilm« således:

»Et europæisk selskab, som har erhvervet kontraktrettighederne til distribution af en film i et givet område og på grundlag heraf varetager den direkte distribution, forhandler datoen for biografpremieren og bærer distributionsomkostningerne. (Underdistributører eller »fysiske distributører« falder ikke ind under denne kategori.)«

26 Det fremgår således af det ovennævnte, at kun de distributionsvirksomheder, som opfylder de i retningslinjernes punkt 2.4 opregnede betingelser, er tilskudsberettigede i henhold til den automatiske støtteordning. Yderligere bemærkes, at det er ubestridt, at betingelserne i retningslinjernes punkt 2.4 er kumulative.

27 Kommissionen har imidlertid bestridt denne fortolkning, idet den har gjort gældende, at det i det foreliggende tilfælde er afgørende, hvem — sagsøgeren eller SF — der havde den bedste »evne til at skaffe publikum til europæiske biografffilm«, idet dette kriterium er nævnt i retningslinjernes punkt 3.1. Under retsmødet fremhævede Kommissionen, at kriterierne i retningslinjernes punkt 3 gælder fremfor dem, der er fastsat i punkt 2.4, og som forfølger et snævrere formål. Kommissionen anførte hernæst, at hvis den havde indskrænket sig til udelukkende at behandle anmodningerne om potentiel støtte på grundlag af betingelserne i retningslinjernes punkt 2.4, ville ingen af de to virksomheder, som er part i tvisten, være blevet erklæret tilskudsberettiget. Det således anvendte kriterium er i overensstemmelse med formålet med MEDIA II-programmet, der er at fremme udviklingen og distributionen af europæiske film. Kommissionen har angivet, at den foretog en helhedsvurdering af flere relevante faktorer og tog hensyn til opgavefordelingen mellem sagsøgeren og SF, som den kunne udledes af deres aftaler og af dokumenter fremlagt af de svenske myndigheder.

28 Der kan ikke gives Kommissionen medhold i disse argumenter.

29 For det første bemærkes, at det fremgår af de foreliggende oplysninger, at de betingelser, der er afgørende for, om en virksomhed er tilskudsberettiget i henhold til den automatiske støtteordning, er dem, der er opregnet i retningslinjernes punkt 2.4, mens punkt 3, med overskriften »Støttebetingelser« forfølger et andet formål. Det fremgår af retningslinjernes punkt 3.1, som særligt er blevet fremhævet af Kommissionen, og som bærer overskriften »Formålet med støtten«, at den automatiske støtteordning »har til formål at fremme og støtte en videre grænseoverskridende distribution af nyere ikke-nationale europæiske film ved med henblik på geninvestering i sådanne film at yde økonomisk støtte til distributørerne på grundlag af deres evne til at skaffe publikum til europæiske film [og at] fremme forbindelserne mellem produktions- og distributionssektoren, med henblik på at skabe betingelser for en forbedret markedsposition for ikke-nationale europæiske film«. Hertil kommer, at retningslinjernes punkt 3.1 i almindelige vendinger beskriver, hvordan ordningen fungerer, mens der er redegjort nærmere herfor i de efterfølgende punkter.

30 For det andet bemærkes, at Kommissionens antagelse om, at der kunne ses bort fra retningslinjernes punkt 2.4, fordi ingen af de to omhandlede virksomheder opfyldte de betingelser, der er opregnet i denne bestemmelse, må forkastes. Hvis denne antagelse blev godtaget, ville det føre til, at Kommissionen er overladt et helt frit skøn med hensyn til tildeling af fællesskabsstøtte efter den automatiske støtteordning. Kommissionen skal i henhold til retssikkerhedsprincippet og princippet om god forvaltningsskik overholde de betingelser, den selv har fastsat i retningslinjerne, og den kan ikke erklære, at en virksomhed, som ikke opfylder disse betingelser, er tilskudsberettiget.

31 Det følger af det ovenfor anførte, at Kommissionen var forpligtet til at undersøge, om den anmodning om potentiel støtte, sagsøgeren havde indgivet, opfyldte de betingelser, der er opregnet i retningslinjernes punkt 2.4.

32 På baggrund af det ovenfor anførte skal klagepunkterne vedrørende spørgsmålet, om Kommissionen i den anfægtede beslutning fejlagtigt har anset SF, og ikke sagsøgeren, for tilskudsberettiget i henhold til den automatiske støtteordning, undersøges.

33 Sagsøgeren mener at opfylde samtlige de i retningslinjernes punkt 2.4 opregnede betingelser, hvilket ikke er tilfældet for SF's vedkommende.

34 Kommissionen har indvendt, at sagsøgeren ikke er tilskudsberettiget i henhold til den automatiske støtteordning, eftersom opgavefordelingen mellem sagsøgeren og SF var sådan, at SF må anses for distributør i retningslinjernes forstand.

35 Retten finder det hensigtsmæssigt at undersøge betingelsen om erhvervelse af distributionsrettighederne før de øvrige betingelser i retningslinjernes punkt 2.4.

Betingelsen om erhvervelse af distributionsrettighederne

36 Sagsøgeren har gjort gældende, at SF ikke er indehaver af de eksklusive distributionsrettigheder til de omhandlede film i Sverige. Sagsøgeren har anført, at allerede denne omstændighed er til hinder for, at Kommissionen kunne anse SF for at være den distributør, som er tilskudsberettiget i henhold til den automatiske støtteordning.

37 Kommissionen har påpeget, at det i den anfægtede beslutning er anført, at SF's aktiviteter snarere modsvarer det egentlige distributørarbejde end det arbejde, en fysisk distributør udfører, idet den sidstnævnte ikke er tilskudsberettiget i henhold til den automatiske støtteordning. Det forhold, at sagsøgeren er indehaver af distributionsrettighederne, er ikke afgørende.

38 Retten skal bemærke, at i medfør af retningslinjernes punkt 2.4 finder begrebet »distributør« anvendelse for alle europæiske selskaber, som bl.a. har erhvervet kontraktrettighederne til distribution af en film i et givet område. Retningslinjerne opstiller ikke nogen form for rangfølge mellem eller vægtning af de fire betingelser i punkt 2.4. Den betydning, betingelsen om erhvervelse af distributionsrettighederne er tillagt i retningslinjerne, bekræftes af den omstændighed, at der i den blanket, som anvendes ved anmodning om automatisk støtte, og som er vedlagt retningslinjerne som bilag, stilles krav om, at ansøgerne godtgør, at de er europæiske virksomheder, og at de er indehavere af rettighederne til biografdistribution af de ikke-nationale europæiske film, for hvilke de anmoder om fællesskabsstøtte. I øvrigt bemærkes, at betydningen af betingelsen om erhvervelse af distributionsrettighederne skyldes kendetegnene ved biografdistribution af filmværker. For at denne aktivitet kan udøves, skal distributionsrettighederne således være erhvervet, hvilket normalt udgør den største udgift forbundet med aktiviteten i forhold til de øvrige distributionsomkostninger (f.eks. dem, der vedrører forsendelse, kopiering, levering, tekstning og markedsføring af filmen).

39 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at SF ikke er indehaver af rettighederne til distribution af de omhandlede film i Sverige, idet disse rettigheder på eksklusiv basis indehaves af sagsøgeren. SF opfylder derfor ikke den første af de fire betingelser, som er opregnet i retningslinjernes punkt 2.4, og kan derfor ikke anses for at være en distributør, som er tilskudsberettiget i henhold til den automatiske støtteordning.

40 Det følger heraf, at Kommissionen i den anfægtede beslutning har anlagt et urigtigt skøn, idet det deri er anført, at SF er en distributør, som er tilskudsberettiget i henhold til den automatiske støtteordning.

De øvrige betingelser

41 Sagsøgeren har anført, at SF kun er en underdistributør, som har til opgave lokalt at varetage den fysiske distribution af filmene, og at dette er i overensstemmelse

med formålet med den automatiske støtteordning. Der er ingen bestemmelser i retningslinjerne, som giver mulighed for, at Kommissionen kan afslå at bevilge en distributør automatisk støtte med den begrundelse, at han anvender en underdistributør.

42 Sagsøgeren gør gældende, at selskabet varetager alle opgaver vedrørende styring af filmdistributionen. Sagsøgeren har særligt anført, at selskabet fortsat er den, der træffer beslutning om, hvordan filmene skal præsenteres, og som påtager sig ansvaret, den økonomiske risiko, styringen og gennemførelsen af filmenes markedsføring samt alle omkostninger, der er forbundet hermed.

43 På grundlag af disse omstændigheder som helhed har sagsøgeren gjort gældende, at selskabet varetager den direkte distribution af filmene, forhandler deres premieredato og bærer distributionsomkostningerne, hvorfor det opfylder samtlige de betingelser, der er opregnet i retningslinjernes punkt 2.4.

44 Kommissionen har tilbagevist disse klagepunkter. Den har peget på, at den i den anfægtede beslutning anførte, at SF's aktiviteter snarere modsvarer det egentlige distributørarbejde end det arbejde, en fysisk distributør udfører, idet SF:

— varetager den direkte distribution

— planlægger markedsføringskampagnen

— bærer de direkte omkostninger til markedsføring og distribution.

45 Kommissionen har angivet, at den har foretaget en helhedsvurdering af flere relevante faktorer og taget hensyn til opgavefordelingen mellem sagsøgeren og SF, som den kunne udledes af deres aftaler og af dokumenter fremlagt af de svenske myndigheder.

46 Kommissionen har understreget, at underdistributører ikke er berettigede til automatisk støtte. Underdistributøren begrænser sig til at udføre bestemte tjenesteydelser for distributøren, som f.eks. forsendelse af filmene og transporten til biograferne samt opkrævning af indtægterne. Underdistributørerne varetager således den »fysiske« distribution af filmene.

47 Der er i retningslinjerne ikke fuldt ud taget hensyn til de særlige kendetegn ved distribution af biograffilm på det geografiske marked, som omfatter Sverige, Danmark og Norge. Kommissionen har anført, at indtægterne ved billetsalget på dette marked ikke udgør den største del af indtægterne. Det er i almindelighed ikke rentabelt at erhverve rettighederne til distribution af en film for et enkelt af disse lande. Dette er grunden til, at distributørerne normalt køber såkaldte »multiplatform«-rettigheder (dvs. til biograferne, tv, video mv.) for alle tre lande. Indehaveren af sådanne rettigheder, som ikke selv råder over et distributionsnet, som dækker hele området, overlader distributionen af filmene til en udenforstående for en del af området. I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren, som driver virksomhed fra Danmark, således overladt distributionen af filmene i Norge og Sverige til SF, som er et svensk selskab.

48 Ifølge Kommissionen er SF det selskab, der bedst svarer til den definition af en distributør, som er givet i retningslinjernes punkt 2.4. Sagsøgeren indgår ikke i den målgruppe, som er berettiget til at anmode om automatisk støtte. Af de fire betingelser i retningslinjernes punkt 2.4 finder den betingelse, hvorefter distributøren skal »varetage den direkte distribution«, ikke anvendelse på sagsøgeren. Ifølge Kommissionen var det nemlig SF, som indgik alle relevante

distributionskontrakter, og som selv betalte alle fakturaer. Det er i forbindelse med en underdistribution almindeligt, at fakturaerne oversendes til indehaveren af distributionsrettighederne. SF har påtaget sig en vis økonomisk risiko i forbindelse med distributionen af de omhandlede film.

49 Det egentlige arbejde med planlægning, markedsføring og distribution er ifølge Kommissionen blevet udført af SF, hvis aktiviteter åbenbart gik ud over dem, som en underdistributør udfører. Den selvstændige beslutningskompetence, SF var tillagt i forbindelse med organiseringen af distributionskampagnen, viser, at SF er distributør af de omhandlede film. Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren godkendte de markedsførings- og distributionsplaner, SF udarbejdede, men at alle beslutninger blev truffet af SF, idet sagsøgeren indskrænkede sig til at godkende SF's forslag.

50 Efter Kommissionens opfattelse er den omstændighed, at sagsøgeren refunderede de distributionsomkostninger, som SF blev påført, irrelevant. Dette skyldtes nemlig en standardklausul, som findes i alle distributionskontrakter, og bekræfter tværtimod, at SF ikke blot er en fysisk distributør.

51 Retten skal for det første, hvad angår betingelsen om, at distributøren skal bære distributionsomkostningerne, bemærke, at sagsøgeren i henhold til bestemmelserne i selskabets kontrakt med SF bar omkostningerne til distribution af de omhandlede film i Sverige. Det fremgår nemlig af bestemmelserne i kontrakten mellem sagsøgeren og SF (»Cinema Film Distribution Sweden Agreement«), som ændret ved tillæg af 22. september 1998, at udgifterne til distributionen af filmene i Sverige i første omgang blev udlagt af SF, som herefter modregnede disse beløb i indbetalingen til sagsøgeren af de indtægter, filmene havde indbragt. I henhold til kontraktens § 3 skulle SF, hvis indtægterne ikke oversteg udgifterne, have refunderet forskellen direkte fra Scanbox Sweden eller ved modregning i

indtægterne af andre film, som SF varetog distributionen af. De øvrige ydelser, som SF skulle præstere (markedsføringsstrategi, lancering, reservation af film, fakturering, indberetninger, statistikker, kopier), og som er omhandlet i distributionskontraktens § 4, betalte sagsøgeren gennem en kommission på 15,5% af indtægterne. Under retsmødet anførte sagsøgeren, uden at blive modsagt af Kommissionen, at selskabet i henhold til disse aftaler bar samtlige distributionsomkostninger, idet SF har modtaget godtgørelse for alle de udgifter, dette selskab har afholdt.

52 Hvad angår Kommissionens argument, hvorefter det forhold, at sagsøgeren har båret omkostningerne, beror på en standardklausul, som findes i alle distributionskontrakter, bemærkes blot, at dette argument — selv når der ses bort fra, at det ikke er underbygget — ikke kan ændre den omstændighed, at sagsøgeren faktisk har båret distributionsomkostningerne. Argumentet må derfor forkastes.

53 Kommissionen anførte ligeledes under retsmødet, at det ikke er afgørende, at det er sagsøgeren, der i sidste ende bærer distributionsomkostningerne, idet SF har udlagt udgifterne til distributionen.

54 Retten finder imidlertid, at eftersom sagsøgeren efterfølgende har refunderet de udgifter, SF har udlagt, har sagsøgeren båret den økonomiske byrde alene.

55 Det er således sagsøgeren, som »har båret distributionsomkostningerne« ved de omhandlede film i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i retningslinjernes punkt 2.4. Kommissionen har derfor i den anfægtede beslutning anlagt et urigtigt skøn, idet den har antaget, at det var uden betydning, om SF bar distributionsomkostningerne helt eller delvist.

56 For det andet skal Retten bemærke, hvad angår betingelsen om direkte distribution af filmene, at det er ubestridt, at SF har varetaget den fysiske distribution af de omhandlede film i Sverige. Det skal understreges, at det i retningslinjernes punkt 2.4 ikke er nærmere præciseret, hvorledes udtrykket »varetager den direkte distribution« skal forstås. Det er derimod i bestemmelsen præciseret, at underdistributører eller »fysiske distributører« ikke er »distributører«.

57 I denne forbindelse har Kommissionen gjort gældende, at SF's aktiviteter gik ud over dem, som normalt overlades til en fysisk distributør. SF udførte markedsføringsopgaver svarende til dem, der ønskes fremmet med MEDIA II-programmet. Kommissionen har heraf udledt, at retningslinjernes formål, snarere end deres ordlyd, fører til, at SF skal anerkendes som distributør af de omhandlede film.

58 Retten kan ikke give Kommissionen medhold i disse argumenter.

59 For det første bemærkes, at uanset den grad af selvbestemmelse, som SF var overladt, er det sagsøgeren, som har båret den økonomiske risiko, der var forbundet med distributionen af filmene. Der er ovenfor redegjort for, at SF ikke bærer nogen del af distributionsomkostningerne. I sidste ende modtog sagsøgeren kun det, som var tilbage af indtægterne efter fradrag af de beløb, SF havde krav på. Hertil kommer, at sagsøgeren kun opnåede en fortjeneste, hvis dette restbeløb oversteg udgifterne til erhvervelse af distributionsrettighederne til filmene. De sidstnævnte udgifter udgør imidlertid den største del af omkostningerne forbundet med distributionsforholdet og viser dermed omfanget af den økonomiske risiko, sagsøgeren havde påtaget sig. I henhold til de oplysninger, sagsøgeren har afgivet som svar på spørgsmål fra Retten, og til det, der i øvrigt fremgår af sagsakterne, oversteg udgifterne til sagsøgerens erhvervelse af distributionsrettighederne mere end 60% af det beløb, SF har fået udbetalt i refusion af omkostninger og i kommissioner.

60 For det andet bemærkes, at den aktivitet, sagsøgeren udøver, er i overensstemmelse med formålet med den automatiske støtteordning, som er at fremme distribution af europæiske film uden for deres oprindelsesland. Den automatiske støtte er bestemt til distributørerne, og ikke til biografejerne.

61 Kommissionens indvendinger om, at det omhandlede distributionsforhold har haft en usædvanlig karakter, kan ikke ændre på disse omstændigheder. Selv om det er muligt, at den samarbejdsform, der var aftalt mellem selskaberne, afviger fra det, Kommissionens tjenestegrene er vant til, skal det bemærkes, at de eksempler på samarbejdsforhold mellem distributør og underdistributør, som Kommissionen har peget på (svarskriftets bilag G), alene vedrører samarbejdsforhold mellem distributører og underdistributører inden for en og samme medlemsstat. I det foreliggende tilfælde er aftalerne mellem sagsøgeren og SF i det væsentlige bestemt af det forhold, at de to selskaber er etableret i to medlemsstater. Sagsøgeren råder ikke over biografer i Sverige og søger derfor at indgå aftale med en biografejer i denne medlemsstat om dennes udførelse af tjenesteydelser for sagsøgeren. Der er således tale om et eksempel på »grænseoverskridende distribution af europæiske film«, som det er MEDIA II-programmets formål at styrke.

62 Uanset de opgaver, som SF har udført, skal sagsøgeren således anses for at være den, der »varetager den direkte distribution« af de omhandlede film i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i retningslinjernes punkt 2.4, mens SF alene har virket som underdistributør.

63 Det må således fastslås, at Kommissionen har anlagt et urigtigt skøn ved i den anfægtede beslutning at antage, at SF har varetaget den direkte distribution af filmene i Sverige.

64 For det tredje bemærkes, hvad angår betingelsen om, at den pågældende virksomhed forhandler datoen for biografpremieren, at sagsøgeren har bestridt det i den anfægtede beslutning anførte om, at SF har forhandlet datoen for

filmenes premiere og udført de distributionsaktiviteter, som er defineret i retningslinjernes punkt 2.3. Sagsøgeren har gjort gældende, at SF's forslag til premieredatoer skulle godkendes af sagsøgeren. SF havde således ikke nogen selvstændig eller eksklusiv beslutningskompetence i dette spørgsmål.

65 Kommissionen har i det væsentlige gjort gældende, at den vetoret, sagsøgeren havde med hensyn til SF's forslag vedrørende markedsføringen af filmene og datoen for deres biografpremiere, ikke kan udlægges som et bevis for, at sagsøgeren har haft en aktiv rolle i forbindelse med distributionen af filmene.

66 Retten skal bemærke, at retningslinjernes punkt 2.4 ikke stiller krav om, at datoen for biografpremieren bestemmes direkte og udelukkende af distributøren, idet det er tilstrækkeligt, at denne »forhandler« denne dato.

67 Det bemærkes, at i det foreliggende tilfælde er det i kontrakten mellem sagsøgeren og SF ikke præciseret, hvem — sagsøgeren eller SF — der skulle fastsætte premieredatoerne. Det fremgår imidlertid af sagsakterne, at når SF forelagde en »marketing-plan« til sagsøgerens godkendelse, var der heri oplysning om premieredatoen. Det fremgår således, at SF har forelagt premieredatoen for sagsøgeren til dennes godkendelse inden for rammerne af markedsføringsplanen. At sagsøgeren har støttet sig til den lokale underdistributørs vurdering ved fastsættelsen af premieredatoerne skyldes netop, at sagsøgeren ikke er etableret i Sverige. Sagsøgeren, som er etableret i Danmark, har ganske givet ikke samme kendskab til det svenske marked som SF, til hvem sagsøgeren har overladt det at foreslå en premieredato, som er afpasset efter arten af den pågældende film og efter konkurrerende begivenheder. SF foreslog således f.eks. at lade filmen »The Ninth Gate« have premiere samtidig med, at dens instruktør besøgte Stockholms filmfestival. Under disse omstændigheder må det fastslås, at sagsøgeren forhandlede premieredatoerne med SF i retningslinjernes punkt 2.4's forstand.

68 Det følger heraf, at Kommissionen har anlagt et urigtigt skøn i den anfægtede beslutning, idet den har anført, at SF »har forhandlet datoerne for biografpremiere«.

69 På baggrund af det ovenfor anførte må det fastslås, at Kommissionen i den anfægtede beslutning i flere tilfælde har anlagt urigtige skøn vedrørende anvendelsen af betingelserne for, at en virksomhed, der distribuerer biograffilm, er berettiget til automatisk støtte, således som disse betingelser er defineret i retningslinjerne. Kommissionen har afslået sagsøgerens anmodning om potentiel støtte med den begrundelse, at det alene var SF, der kunne anses for at være tilskudsberettiget distributør, uden i tilstrækkelig omfang at have godtgjort, at SF, og ikke sagsøgeren, opfyldte de betingelser, som er opregnet i retningslinjernes punkt 2.4.

70 Der skal derfor gives sagsøgeren medhold i anbringendet om, at Kommissionen har anlagt urigtige skøn, hvorfor beslutningen bør annulleres, uden at det er fornødent at undersøge sagsøgerens øvrige anbringender og klagepunkter.

Sagens omkostninger

71 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, og sagsøgeren under retsmødet har nedlagt påstand om, at den pålægges at betale omkostningerne, bør det pålægges Kommissionen at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) **Kommissionens afgørelse af 30. juni 2000, hvorved den afslog at give sagsøgeren status som støttemodtager inden for rammerne af programmet til fremme af udvikling og distribution af europæiske audiovisuelle produkter (MEDIA II — Udvikling og Distribution) (1996-2000), annulleres.**

2) **Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.**

Cooke García-Valdecasas Lindh

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. oktober 2002.

H. Jung

Justitssekretær

R. García-Valdecasas

Afdelingsformand